

TOTES LES IMATGES SÓN CORTESIA DE ROBERT BELLSOLÀ

Robert Bellsolà, el cineasta fet a si mateix

Un director atrevit i ingenu,
perseverant i tenaç

Només la gosadia, la perseverança o la imaginació poden explicar com Robert Bellsolà ha passat de ser un realitzador d'audiovisuals més a un cineasta mediàtic que ha vist estrenar, amb dotze còpies repartides arreu de la cartellera catalana, un modest film independent rodat ara fa dos anys.

JORDI CAMPS > TEXT

>> Robert Bellsolà
(Girona, 1971).

>> Fotograma de Passi
el que passi (2011).

L'estrena de *Passi el que passi*, l'opera prima de Robert Bellsolà (Girona, 1971), amb una dotzena de còpies repartides arreu del territori català i andorrà, és tota una proesa digna d'estudi que només es pot explicar per la gosadia i perseverança del seu director; i també, encara que sembla contradictori, per una certa dosi d'ingenuïtat, que tot sovint es confon amb el seu entusiasme contagiós. Si no, tampoc no s'entendria com aquest llicenciat en econòmiques i dret ha acabat convertint-se d'un realitzador d'audiovisuals més a cineasta. El seu cas, de director fet a si mateix, recorda força el del Santiago Segura dels primers temps, sobre-

tot per la capacitat d'autopromocionar-se i batallar per trobar sortida als seus treballs.

Robert Bellsolà va fer els primers passos professionals amb la creació el 2002 de la productora de cinema i televisió Aiguaviva Films. A partir d'aquí ha produït, dirigit i editat de manera independent diversos documentals, tots els quals han estat emesos a la televisió. Així, després d'*Oposiciones* (Documanía) i *Iaies cuíneres* (TV3, Docúpolis Film Festival), també és l'autor del documental *Cinema do mar*, inclòs al disc homònim del gaiter galleg Carlos Núñez (Sony / BMG Music), de diversos videoclips realitzats per a Vale Music / Universal Music Spain i del *making of* de la pel·lícula *Soldados de Salamina*, de David Trueba. El fet que aquest últim treball l'aconseguís perseguir literalment el director per mostrar-li el seu treball, recopilat a *Salaminos* (TV3 i TVE Canal Hispavisión), ja demostra que Bellsolà disposa d'una poderosa arma que es diu tenacitat. Amb Keltia Produccions i Bossanova Filmes va dirigir també el documental *Brasil somos nós*.

El seu cas, de director fet a si mateix, recorda força el del Santiago Segura dels primers temps, sobretot per la capacitat d'autopromocionar-se

Tanmateix, tot aquest bagatge no és res comparable amb el fenomen *Passi el que passi*, producció certament modesta (40.000 euros i rodada en dotze dies) i concebuda talment com una casa començada per la teulada, perquè l'únic que va tenir clar el seu director a l'hora de rodar-la, ara fa dos anys, era que s'havia de filmar, *passés el que passés...* Escrita, produïda, dirigida i editada pràcticament sense pressupost, i sense cap mena de subvenció ni ajuts institucionals, es pot dir que la pel·lícula va començar a prendre volada a través de les xarxes socials, principalment Facebook. Amb aquesta plataforma, Bellsolà va trobar la solució per catapultar els seus desitjos d'una forma que ni ell mateix s'imaginava. A base de convèncer (o d'enredar) personatges prou coneguts i populars que participessin en la campanya promocional del film, va aconseguir, de mica en mica, no només el suport 2.0 sinó el també necessari ressò mediàtic que ha acabat fent realitat que *Passi el que passi*, degudament retocat i ampliat, s'acabés estrenant a la pantalla gran. Per altra banda, com reconeix el mateix Bellsolà, si bé el fet de no rebre subvencions va començar com una necessitat, després aquesta particularitat li va funcionar per promocionar un film que ja té els drets comprats per TV3 i s'ha

projectat en diversos festivals internacionals (Moscow International Film Festival, New York City International Film Fest i Detroit Windsor International Film Festival).

Cinematogràficament, *Passi el que passi* no passarà a la història pel que és, una irregular comèdia al voltant del sexe (més aviat el no-sexe com a gran detonant), sobre adults que es comporten com adolescents, ambientada a la Girona més rural. Això sí, hi ha gags reeixits i personatges ben trobats. Li funciona millor la seva aproximació desenfadada i humorística al tema del sexe (molt deutora al cinema dels Farrelly i Apatow de torn) que no pas l'estructura metalingüística que embolcalla el conjunt i que mostra la palla mental d'un guionista ofuscat a l'hora d'explicar una història més autobiogràfica del que amaga (un referent seria *Adaptation*, de Spike Jonze). El cas és que Bellsolà ha complert el somni de tot cineasta independent, i amb escriu en el seu cas: que la pel·lícula, estrenada als cinemes, arribi al màxim de públic. Ara, com que de voluntat no li'n falta, pretén fer el mateix amb un vell projecte que tenia apartat, *Fat love*, del qual té escrit el guió i fins i tot un divertit fals tràiler. La imaginació al poder.

Jordi Camps és periodista i crític de cinema.

>> *Un moment del rodatge i cartell de Passi el que passi.*

Escrita, produïda, dirigida i editada pràcticament sense pressupost ni subvencions, la pel·lícula va començar a prendre volada a través de les xarxes socials